

Länstyrelsen
Norrbotten

YTTRANDE

1 (9)

Datum
2015 10 07

Diarienummer
500-7987-2015

Regeringen
Miljö- och energidepartementet
103 33 Stockholm

Yttrande avseende slutbetänkandet av miljömyndighetsutredningen – Vägar till ett effektivare miljöarbete (SOU 2015:43)

Länstyrelsens anser att utredningen brister i några väsentliga avseenden, framför allt när det gäller analysen av konsekvenser till följd av de förslag till organisationsförändringar som innebär att tillsyn, tillsynsvägledning och tillståndsprovning samt vattenförvaltning övergår till annan myndighet. Det regionala perspektivet och kännedomen är av stor vikt för att kunna anpassa arbetet till regionala förhållanden och för att kunna bedriva ett framgångsrikt miljöarbete. Länstyrelsen anser att kontakten med lokala och regionala aktörer är nödvändig för att nå framgång i miljöarbetet, liksom möjligheten att nå dessa aktörer sektorsövergripande.

Utredningen har i vissa avseenden baserat sina slutsatser på felaktiga grunder och inte sett att brister som lyfts fram avseende dagens organisation bland annat beror på vilka resurser som finns för verksamheten, en förutsättning som inte skulle förändras genom en omorganisation.

Länstyrelsen finner att utredningen gjort en bättre analys avseende miljömålssystemet och miljöforskningens tillgänglighet och är i stort sett positiv till förslagen, men har vissa förbehåll och kompletterande förslag.

11.1 Miljömålen i myndighetsstyrningen

Länstyrelsen tillstyrker med vissa förbehåll utredningens första förslag, om att formulera tydligare uppdrag i myndighetsinstruktionerna och länstyreelseinstruktionen.

Länstyrelsen instämmer i utredarens synpunkter om att det finns ett behov av att skapa en tydligare rollfördelning och en bättre styrning av myndigheternas miljömålsarbete, men Länstyrelsen vill betona att det är viktigt att ändå bibehålla ett brett perspektiv i myndigheternas specifika uppdrag samt att sektorsövergripande uppdrag behöver finnas kvar hos vissa myndigheter.

Uppdrag anpassade för respektive myndighets verksamhetsområde bör ge en ökad tydlighet om vilka uppgifter myndigheten förväntas uträtta samt vilket eller vilka miljömål myndigheten ska inrikta sig på. Uppdraget bör dock utformas så att myndigheten i fråga arbetar i ett brett perspektiv med sitt specifika uppdrag. För

myndigheter med ett brett verksamhetsområde, så som länsstyrelserna, eller ett brett verksamhetsområde inom miljöområdet, som exempelvis de centrala myndigheterna Naturvårdsverket eller Havs- och vattenvattenmyndigheten, behöver sektorsövergripande uppdrag finnas kvar. Det är viktigt att styrningsmekanismerna för dessa myndigheter även fortsättningsvis ger möjlighet att ta ett helhetsgrepp om miljöfrågorna. För dessa myndigheter kan även formuleringen ”verka för” stå kvar.

Länsstyrelsen instämmer i att etappmålen skulle vinna på att formuleras på ett mer tydligt och konkret sätt, eftersom de ska vara vägen att nå miljö kvalitetsmålen och beskriva den samhällsomställning som krävs för uppfyllelse av dem. Länsstyrelsen anser inte att miljö kvalitetsmålen är föråldrade eller för otydliga, utan de ska vara av övergripande karaktär för att täcka in våra miljöutmaningar. Det är därför naturligt att de är formulerade mer beskrivande än konkreta. Miljö målen är idag väl inarbetade och det är viktigt att det finns en långsiktighet i miljö målsarbetet.

Länsstyrelsen tillstyrker utredningens andra förslag, om att införa en formulering i 3§ myndighetsförordningen, om att myndighetsledningen ska tillse att verksamheten främjar en hållbar utveckling och bidrar till att nå generationsmålet och miljö kvalitetsmålen.

11.2 Om uppföljning, utvärdering och resultatredovisning inom miljö målssystemet

Länsstyrelsen tillstyrker utredningens båda förslag och föreslår dessutom en komplettering.

Länsstyrelsen instämmer i att det är fördelaktigt att en oberoende myndighet utvärderar effekterna av miljö arbetet och gör en bredare samhällsövergripande analys, istället för den uppgift Naturvårdsverket idag har att genomföra en fördjupad utvärdering vart fjärde år. Länsstyrelsen anser att även en utvärdering av miljö målen ur ett näringslivsperspektiv bör göras, dels för att effektivt kunna följa upp åtgärder och dels för att öka näringslivets engagemang i miljö målsarbetet. Vi ser en risk att missa detta perspektiv i och med att FORMAS uppdrag bara omfattar de areella näringarna. Länsstyrelsen föreslår därför att förslaget om FORMAS utvärdering kompletteras med att även en oberoende utvärdering av näringslivet genomförs av MISTRA. En sådan utvärdering skulle vara till stor nytta i arbetet med en hållbar utveckling.

11.3 Regeringens myndighetsstyrning – finansiell styrning i flera led

Länsstyrelsen anser att avgörande viktigt i fråga om finansiell myndighetsstyrning, är att det ges förutsättningar för myndigheten till långsiktig planering av sin verksamhet. Detta bör vara möjligt oavsett om medlen utbetalas som bidrag eller som direkta anslag, exempelvis genom att möjliggöra överföring av medel från ett verksamhetsår till ett annat i fall uppdraget sträcker sig över mer än ett verksamhetsår. Brister som finns i dagens system, så som att olika bidrag ska följas upp och redovisas vid olika tidpunkt och på olika sätt, kan lösas genom andra mindre förändringar, till exempel genom en mer enhetlig redovisning som baseras på utdrag ur vårt ekonomisystem.

Utredningens förslag att utbetalningarna av statsbidrag övergår till Kammarkollegiet, istället för att som idag skötas av centrala myndigheter som till exempel Naturvårdsverket eller Havs- och vattenmyndigheten, har Länsstyrelsen svårt att se några effektivitetsvinster med.

11.4 En ny myndighet för tillståndsprovning, tillsyn och tillsynsvägledning

Länsstyrelsen avstyrker utredningens tre förslag.

Utredningen föreslår att en ny myndighet inrättas med huvuduppgift att bevilja tillstånd enligt kapitlen 9, 11, 13 – 15 i miljöbalken, bedriva tillsyn inom dessa områden samt svara för tillsynsvägledning till kommunerna. Detta förslag innebär att uppgifterna flyttas från Naturvårdsverket, Havs- och vattenmyndigheten, Kemikalieinspektionen och länsstyrelserna.

I utredningen är det skrivet att flera rapporter under de senaste åren, Ansvarskommittén slutbetänkande från 2007, Utredningen om den statliga regional förvaltningen från 2012, Förvaltningskommitténs slutbetänkande från 2008 samt Statskontorets rapport från 2014 om tillsynsvägledning på miljöområdet kommit fram till att organisationen med Länsstyrelsen som regional aktör är ett väl fungerande koncept och att de tidigare utredningarna rekommenderar denna organisations uppbyggnad och koncept. Samtidigt är redogörelsen av den nya föreslagna myndigheten knapphändig och det är flera frågor som behöver analyseras ytterligare innan det går att ta ställning till förslaget.

Utredningen påtalar att det finns brister i dagens system, framför allt när det gäller rättssäkerhet och effektivitet. Det är till mestadels synpunkter utan redovisningar och utredningar. Det finns stora risker med att en ny myndighet blir för stor. Risker finns att ärendemängden blir så enormt omfattande och därigenom svår att överblicka. Det finns ingen dokumentation i utredningen om konsekvensanalyser och det har inte beskrivits närmare på vilket sätt den nya föreslagna myndigheten har bättre möjligheter att uppfylla kraven på rättssäkerhet och effektivitet. Därför anser Länsstyrelsen att dagens system är mer rättsäkert och effektivt och att de eventuella brister som finns i dagens system bör kunna lösas genom mindre förändringar, vilket också bör bli bättre ur ett samhällsekonomiskt perspektiv än att bilda en helt ny myndighet.

Enligt förslaget ska den nya myndigheten ha en regional organisation med god geografisk spridning för att det ska finnas goda förutsättningar för att personalen ska kunna ha kännedom om regionala och lokala förhållanden. Det har också påtalats i utredningen att Länsstyrelsen har bred kompetens inom miljöområdet och en god regional kunskap och att detta skulle komma den nationella myndigheten till del genom remissförfarandet. Det kan ifrågasättas om det är rimligt och effektivt att två statliga myndigheter med regionala organisationer finns inom samma sakområden. Det skulle finnas behov av ett omfattande remissförfarande mellan dessa myndigheter vilket ofta tar mycket tid och resurser. Länsstyrelsen anser att detta knappast skulle leda till större effektivitet och rättssäkerhet.

Länsstyrelsens åsikt är att tillståndsprovning, tillsyn och tillsynsvägledning bör vara regionalt placerade. Länsstyrelserna är lättillgängliga för allmänheten och

Länsstyrelserna arbetar utifrån ett lokalt perspektiv och med en gedigen kunskap om länet och dess specifika förutsättningar och miljöer.

Om arbetsuppgifterna för tillståndsprövning, tillsyn och tillsynsvägledning övergår till en ny myndighet, anser Länsstyrelsen att det kommer att finnas en stor risk med att både medel, resurser och personal kommer att försvinna från länsstyrelserna, miljöprövningsdelegationerna och i förlängningen miljödomstolarna. Länsstyrelsen anser att även detta måste bli föremål för fortsatt utredning utifrån perspektiven rättssäkerhet, effektivitet och samhällsekonomisk nytta. Detta innebär givetvis också att länsstyrelserna inte kan vara stöd för en ny myndighet, så som utredningen beskriver.

I den händelse regeringen trots allt väljer att gå vidare med förslaget om att bilda en ny nationell miljömyndighet anser Länsstyrelsen att förslaget måste utredas närmare med avseende på andra alternativa lösningar, behovet av en väl genomarbetad konsekvensbeskrivning för berörda myndigheter, verksamhetsutövare och allmänhet inklusive närmare utredning av myndighetens geografiska placering och behovet av regionala kontor, förutsättningar för verksamhetsövergång mellan myndigheter samt resursfördelning för att upprätthålla en tillräckligt god kompetens för kvarvarande arbetsuppgifter. Och att detta beaktas i det fortsatta utredningsarbetet med strävan att skapa ett effektivare miljöarbete.

Den nuvarande organisationen för miljöprövningsdelegationerna har endast varit i drift sedan 1 juni 2012. Då skedde en omorganisation genom att de 21 ursprungliga miljöprövningsdelegationerna koncentrerades till tolv miljöprövnings-delegationer. Miljöprövningsdelegationerna blev då ålagda av Regeringen att ta fram enhetliga rutiner för handläggning av tillståndsärenden. Detta uppdrag har genomförts och en slutrapport har getts in till Regeringen. Därtill har miljöprövningsdelegationerna inom ramen för det samverkansarbete som bedrivs mellan delegationerna även tagit fram gemensamma beslutsstöd inom vissa områden i syfte att handläggningen och beslutsutformningen blir enhetlig. Länsstyrelsen anser att denna organisation måste få ges tid för etablering och utvärdering.

Enligt utredningen hade näringslivets representanter önskan om att likformiga beslut och villkor borde kunna fastställas i tillståndsgivningen. Det finns svårigheter att tillmötesgå denna önskan om helt likartade villkor i de tillstånd som beviljas. Miljöbalkens system bygger på att bedömningar ska göras utifrån förutsättningarna i varje enskilt fall. Eftersom det finns stora regionala skillnader när det gäller de lokala förutsättningarna i landet är det oundvikligt att bedömningarna blir olika vid individuella prövningar av olika verksamheter. Dessa skillnader kommer inte att förändras genom att det bildas en ny myndighet. Lokaliseringsprincipen innebär ett hänsynstagande till lokala förutsättningar, riskfaktorer, områdesskydd och allmänna intressen vid bedömning av vilka villkor som behövs för att säkerställa att verksamheten eller åtgärden inte ska ge upphov till skador på och olägenheter för människors hälsa och miljön.

Länsstyrelsen ser också svårigheter med att de kompetenser som idag finns inom olika expertområden på Länsstyrelsen och som härrör sig från miljöbalkens tillämpningsområde inte kommer att finnas i samma organisation framöver. Tillståndsprövningen för vattenverksamhet och miljöfarlig verksamhet, 9 och 11 kap. i

miljöbalken har stark koppling till prövningar och expertkunskaper av 7 och 8 kap. i miljöbalken. (natura 2000, strandskydd, biotopskydd, kulturmiljövård och artskydd) Det finns också en stark koppling mellan tillståndsprövning och miljöövervakning. Idag besitter många anställda på länsstyrelserna dessa kunskaper och det medger ett enklare remissförfarande i prövningsärenden i de olika tillståndsprövningarna. Länsstyrelsen bedömer att dessa expertområden bör förbli sammanhållna i en och samma myndighet.

Utredningens förslag är att den nya myndigheten ska bli en enrådighetsmyndighet som leds av en generaldirektör med ett insynsråd. Enligt dagens system fattas beslut gällande tillstånd rörande miljöfarliga verksamheter och vattenverksamheter av domstolar och miljöprövningsdelegationer. Beslutsfattarna har tillsatts av regeringen och fattar självständiga beslut. Länsstyrelsen anser att förslaget innebär en stor förändring jämfört med idag men denna förändring har överhuvudtaget inte analyserats på något sätt av utredningen.

Utredningen föreslår också att möjligheterna för Naturvårdsverket, Havs- och vattenmyndigheten, Kammarkollegiet, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap och länsstyrelserna att föra talan i målet för att tillvarata miljöintresset och andra allmänna intressen upphör. Utredningens förslag är att den nya myndigheten föreslås bli statens företrädare för det allmänna miljöintresset och att övriga statliga myndigheter ska tillföra tillståndsärenden sakkunskap som expertmyndighet men inte som parter och dessa ska inte ha rätt att överklaga ett beslut. Det framgår inte av utredningen på vilket sätt detta skulle öka rättssäkerheten vid avvägningen mellan allmänna och enskilda intressen. Miljöorganisationerna har inte den expertkunskap som myndigheterna besitter och miljöorganisationerna har ideellt arbetande medlemmar som inte har möjlighet att i någon större omfattning fördjupa och engagera sig. Många kommuner kan ha svårigheter med resurser och kompetenser i de komplexa ansökningarna.

Länsstyrelsen finner det mycket angeläget att Naturvårdsverket, Havs- och Vattenmyndigheten, Kammarkollegiet, Myndigheten för samhällsskydd och beredskap samt länsstyrelserna fortsatt har rätt att överklaga miljömyndighetens beslut, dels utifrån sin expertroll, dels utifrån rätten att föra talan i målet för att tillvarata miljöintressen och andra allmänna intressen.

Utredningen gör bedömningen att reglerna för kommunernas tillsyn lämnas oförändrade, men tillstyrker att den nya myndigheten bör pröva lämpligheten av de överlåtelse av tillsyn som beslutats av länsstyrelserna. Utredningen gör också bedömningen den nya myndigheten i förlängningen övertar all tillståndsprövning, tillsyn och tillsynsvägledning inom miljöbalkens område från andra nationella myndigheter. I detta steg anser utredningen också att länsstyrelsernas tillsyn och tillsynsvägledning inom dessa områden flyttas till den nya myndigheten.

Länsstyrelsen kan konstatera att tillsyn och tillsynsvägledningen har potential att förbättras och att det arbetet ständigt pågår. Länsstyrelsen menar att det är av största vikt att tillsynen och tillsynsvägledningen sker på en regional nivå där det finns goda kunskaper om regionen och dess förutsättningar. Utredningen belyser att Länsstyrelserna i sina tidigare årsredovisningar påpekat att resurserna för detta ändamål har varit små. Det har inte framkommit i utredningen att mer resurser kan bli verklighet i en ny organisation. Det har inte beskrivits närmare på vilket sätt den nya föreslagna

myndigheten har bättre möjligheter att uppfylla kraven på rättssäkerhet och effektivitet. Därför anser Länsstyrelsen att det är angeläget att ansvaret för att bedriva tillsyn och tillsynsvägledning enligt miljöbalken kvarstår på kommuner och länsstyrelser.

11.5 Vattenförvaltning av kvaliteten på vattenmiljön

Länsstyrelsen avstyrker båda förslagen. De vattenråd i länet som Länsstyrelsen fört dialog med i frågan instämmer.

Sammanfattningsvis anser Länsstyrelsen att utredningen baserar sin slutsats på felaktiga grunder, utredningen inte fullt ut har redovisat konsekvenserna av en avveckling, utredningen inte beskriver alternativen till en avveckling av vattenmyndigheterna. Länsstyrelsen föreslår att Havs- och vattenmyndigheten ges tillräckliga resurser till sin roll som vägledande myndighet, så att Vattenmyndigheterna kan fokusera sitt arbete på det regionala perspektivet i distrikten. Ansvarsfördelningen mellan Havs- och vattenmyndigheten och Vattenmyndigheterna behöver också tydliggöras, så att det regionala perspektivet stärks.

Utredningen baserar sin slutsats på en felaktiga grunder

Utredningens främsta argument är att en delegation såsom vattendelegationen strider mot förvaltningspolitiska principer. Länsstyrelsen vill tvärtom hävda att delegationer inom länsstyrelsen inte är något nytt. Delegationer används i flera andra sammanhang för komplexa frågor då det behövs avvägningar på olika nivåer och vid behov av bred samverkan. På länsstyrelsen i Norrbotten finns även Rennäringsdelegation, Viltförvaltningsdelegationen och Miljöprövningsdelegationen. Vattendelegationen består av representanter från olika sektorer och branscher såsom universitet, myndigheter, verksamhetsutövare och inte minst kommunerna i form av de kommunala politikerna. Dess sammansättning borgar för en bredare förankring för de beslut som ska fattas. Länsstyrelsen kan inte utläsa från utredningen på vilket sätt det råd som föreslås inrättas kommer att kunna få in aspekter från de olika samhällssektorerna för beslut av exempelvis åtgärdsprogrammen.

Länsstyrelsen anser att den problembild som beskrivs inte är rättvisande och att den kritik som förts fram till stor del återspeglar den situation som rådde vid tiden för beslut av det första åtgärdsprogrammet 2009. Sverige kom i gång sent med införandet av vattendirektivet och flera myndigheter var oförberedda på att få åtgärder riktade till sig från fem länsstyrelser. Arbetet fram till beslutet 2009 försvårades också av frånvaro av föreskrifter, vägledningar och handböcker då de vägledande myndigheterna inte hunnit tagit fram detta. Den första cykeln präglades av organisationsuppbyggnad, framtagande av metoder som testades och tillämpades på samma gång samtidigt som förutsättningarna kunde ändras från dag till dag. Detta sammantaget skapade otydlighet i hela arbetet.

Sedan 2009 har mycket ändrats. Framför allt har samverkan mellan myndigheterna förbättrats och de fem vattenmyndigheterna fungerar som en samlade kraft i vattenförvaltningsarbetet, med både en bred och djup kompetens inom en mängd olika sakområden. Varje kansli var för sig behöver inte ha all kompetens, utan resurser används gemensamt för allas nytta. Även om grundläggande föreskrifter och

vägledningarna inte alltid funnits på plats har metoder och processer ändå utvecklats och vi har ett mer enhetligt arbetssätt i hela landet.

Utredningen inte fullt ut har redovisat konsekvenserna av en avveckling

Länsstyrelsen anser att utredningen inte beskriver konsekvenserna av en avveckling av vattenmyndigheterna så att det går att dra slutsatser om detta är ett bra alternativ eller inte. Länsstyrelsen kan se åtminstone ett antal uppenbara konsekvenser av förslaget:

- åtgärdsarbetet på myndigheter och kommuner stannar upp i avvaktan på eventuell ny inriktning av arbetet
- kompetens som byggts upp under mer än tio år inom vattenförvaltningen försvinner
- den regionala dialogen stannar upp och avrinningsområdesperspektivet förloras

Sammantaget kan detta leda till att Sverige inte kan leva upp till kraven i ramdirektivet och därmed nås inte god vattenstatus. Detta drabbar arbetet med att uppfylla de nationella miljökvalitetsmålen och detta drabbar i slutändan växter och djur i våra vatten och människors hälsa.

Utredningen lyfter själv att ett avskaffande av vattenmyndigheten innebär en risk för att den regionala förankringen som finns i vattendistriktet minskar och förslår att Havs- och vattenmyndigheten därför måste utveckla nya former för samråd och samverkan tillsammans med de 21 länsstyrelserna. Det är länsstyrelsens uppfattning att vattenmyndigheternas tillhörighet på länsstyrelserna ger en regional närvaro/förankring inom distriktet i de länen och kommuner som ingår samt till sektorsintressen/branscher som är aktiva i regionen.

Innan man föreslår en organisationsförändring bör man också vara medveten om att man har mycket att vinna i samverkan med nuvarande system. Länsstyrelserna omfattar många kompetensområden i form av bland annat miljö-, tillsyns- planerings- och regional utvecklingsfrågor, som det är lätt att rådfråga då man hör till samma organisation. Den organisatoriska närheten möjliggör en bra kontakt med de länsstyrelsekollegor som både ska ge underlag till besluten och sedan genomföra många av de åtgärder som krävs. Vattenmyndigheterna får en förståelse för länsstyrelsernas situation och arbetar för att minska risken för missförstånd. För en central myndighet är det en betydligt större utmaning att samordna 21 länsstyrelser. Idag hålls månatliga distriktsmöten med beredningssekretariatet där aktuella frågor diskuteras.

Till det länsstyrelseinterna samarbetet kommer den samverkan med de kommuner som finns i distriktet som, även om de är många i varje distrikt, ändå är lättare att hantera på regional nivå än nationell. Den regionala samverkan bedrivs på flera plan. Vattenmyndigheten har regelbundna kontakter och möten med vattenråd, referensgrupper och de kommunala vattenpolitiker som skapats.

Att bygga upp en ny organisation tar tid och kraft. Den första tiden går åt till att rekrytera kompetens för uppdraget och hitta struktur och rutiner för det löpande arbetet. Detta sammantaget gör att fokus flyttas bort från åtgärdsgenomförande och samverkansprocesser.

Ett nationellt samordnat vattenförvaltningsarbete riskerar även att avrinningsområdesperspektivet kan förloras. Vattenmyndigheterna har utvecklat arbetssätt som är effektiva mellan olika län – och säkerställer god kunskap om lokala perspektiv.

Alternativ till avveckling

Det regionala perspektivet är mycket viktigt i vattenförvaltningsarbetet, inte minst för samverkan med regionala och lokala aktörer samt för kunskapen om de regionala förhållandena. Ansvarsfördelningen mellan Havs- och vattenmyndigheten och de fem Vattenmyndigheterna behöver tydliggöras, så att det regionala perspektivet kan stärkas än mer.

Utredningen lyfter även att vattenmyndigheternas ställning är otydlig och att de kan uppfattas som självständiga ”myndigheter” då det finns risk att vattenmyndigheterna blandas ihop med Havs- och vattenmyndigheten på grund av liknande namn. Ett sådant missförstånd borde vara enklare att åtgärda med ett namnbyte än en omorganisation.

Länsstyrelsen anser att utgångspunkten för förändringar av svensk vattenförvaltning måste vara att det finns ett bättre alternativ än dagens. Det uppdrag som vattenmyndigheterna har är komplicerat och komplext. Organisatoriska förändringar kommer inte att göra uppdraget enklare. Vattenmyndigheterna har sedan tidigare framfört att Havs- och vattenmyndighetens vägledande roll istället behöver ges mer resurser så att Havs- och vattenmyndigheten, SGU och vattenmyndigheterna tillsammans kan samla landets myndigheter och kommuner i ett gemensamt arbete för god vattenstatus. Länsstyrelsens uppfattning är att samhällets engagemang och resurser de kommande åren ska fokuseras på att i samverkan mellan berörda myndigheter genomföra åtgärdsprogrammet och systematiskt arbeta med att åtgärda den kritik EU har gett Sverige.

11.6 Miljöforskningens tillgänglighet

Länsstyrelsen tillstyrker de tre förslagen.

Länsstyrelsen anser att utredningen har rätt i att förmedlingen från forskningen till avsnämare är viktig och att det finns behov av att utveckla den. Det krävs dock en ömsesidighet i förmedlingen, en levande dialog med dem som ska använda forskningsresultaten och ett engagemang hos dessa avsnämare, för att forskningsresultaten ska användas i operativt arbete.

Utredningen föreslår att en instans etableras inom FORMAS för att arbeta med det här. Det kan vara en bra lösning, särskilt som FORMAS redan arbetar med den här uppgiften. Men på motsvarande sätt behövs någon sorts instans på avsnämarsidan. Rent konkret publicerar Formas redan idag tidningen och nyhetsbrevet ”Extrakt” som är bra och kan fylla en funktion i det dagliga miljöarbetet. Men i dagsläget är det många som inte känner till Extrakt och den information som redan finns tillgänglig används inte fullt ut. Ett bra exempel på levande dialog mellan forskare och avsnämare och där resultat från forskningen tillgängliggjorts är projektet Naturvårdskedjan som genomfördes vid SLU. Här var avsnämare en del redan i definitionsfasen, när

Länsstyrelsen
Norrbotten

9 (9)

Datum

Diarienummer

forskningen skulle starta upp. Ytterligare en fördel med Naturvårdskedjan var att man tog fram synteser av befintlig forskning till avnämare. I en tillvaro där mängden information ökar är synteserna viktiga för att avnämare ska ha en möjlighet att hinna ta till sig ny kunskap.

Ärendets beredning

Beslut i detta ärende har fattats av landshövding Sven-Erik Österberg efter föredragning av enhetschef Rebecca Möller.

Sven-Erik Österberg

Rebecca Möller